

Arrest

nr. 90 752 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese afkomst te zijn en geboren te zijn op X.

Op 20 april 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 juni 2012, met kennisgeving op 16 juni 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door : D., I. (...) (R.R.: (...)) geboren te Shkoder op (...) en echtgenote D., S. (...) geboren te Vorfe op (...) nationaliteit: Albanië adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

De elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 20.04.2012 werden reeds aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 10.02.2012. Op 28.02.2012 besloot de arts-attaché dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Gezien er geen nieuwe elementen zijn in de huidige aanvraag en gezien de vorige aanvraag onontvankelijk werd verklaard, dient de huidige aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt om haar de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen en om haar een vrijstelling te verlenen voor het betalen van rolrechten ten belope van 175 euro, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet en in casu nooit rolrecht heeft betaald, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting*” en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel begaat, door aan de verzoekster mede te delen dat haar aanvraag niet ontvankelijk is.

Dat iedere administratieve rechtshandeling geschraagd moet zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier.

Dat dit hier niet het geval is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoeksters aanvraag opnieuw onterecht af als niet ontvankelijk.

Kort samengevat komt de argumentatie van DVZ hierop neer:

De arts-adviseur stelde dat de aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een aandoening zoals voorzien in § 1, eerste lid van het artikel 9ter Vreemdelingenwet ;

De medische motieven zijn geen nieuwe elementen aangezien de vorige aanvraag onontvankelijk verklaard werd.

4.2.

Allereerst, het hoeft geen enkel betoog dat de verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De arts van de verzoekster stelt in het standaard getuigschrift dat het wel degelijk om een ernstige aandoening gaat én dat in geval van stopzetting van behandeling de klachten van depressie toenemen en er effectieve zelfmoordpogingen zullen zijn.

4.3.

Ten onrechte wordt gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is omdat er geen nieuwe medische motieven worden aangebracht.

4.3.1.

Allereerst, verzoeksters medisch dossier is noch in het kader van de voorliggende bestreden beslissing, noch ten tijde van de beslissing van onontvankelijkheid dd. 28/02/2012 ten gronde onderzocht door de arts-attaché.

Er kan dan ook geen gewag gemaakt worden van een onontvankelijke aanvraag wegens gebrek aan nieuwe medische elementen.

4.3.2.

Ten tweede stelde de arts-adviseur in zijn advies dd. 28/02/2012 nergens waarom de aandoening kennelijk niet zou beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Inderdaad, op geen enkele wijze werd gemotiveerd door de arts-adviseur waarom verzoeksters ziekte kennelijk niet beantwoordt aan het art. 9ter Vreemdelingenwet.

a)

De arts stelde louter in zijn advies :

"Kennelijk laat dit medisch getuigschrift /standaard medisch getuigschrift niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging in houdt voor het leven van de betrokkene."

b)

Wat deze arts-adviseur ertoe leidde te zeggen dat het medisch getuigschrift "kennelijk" niet toelaat te concluderen dat er een ziekte is die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de verzoekster, werd niet gemotiveerd.

De arts-adviseur blijft uiterst vaag en motiveert in zijn geheel niet waarom de aandoening van de verzoekster niet ernstig zou zijn in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet.

c)

Het gebruik van de term "kennelijk" in het advies toont eigenlijk aan dat de arts-adviseur helemaal niet kan uitsluiten dat de verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening leidt die een directe bedreiging inhoudt voor het leven.

Inderdaad, de term "kennelijk" duidt aan dat het om een onzekere vaststelling gaat.

Indien de arts-adviseur daarentegen wel zeker zou zijn dat verzoeksters aandoening geen directe bedreiging zou inhouden voor haar leven dan zou hij evident niet de term "kennelijk" bezigen, maar daarentegen wel "met zekerheid" stellen dat het leven niet direct bedreigd is.

)

Trouwens, de arts-adviseur sprak zichzelf dienaangaande overigens tegen.

Hij stelde immers in zijn besluitvorming dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet, terwijl hij daarvoor in zijn ultra-kort advies stelde dat het getuigschrift niet toeliet te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhield voor het leven van de betrokkene.

De besluitvorming kwam derhalve niet overeen met de eerdere motivering van de arts-adviseur.

Inderdaad, als het getuigschrift niet zou toelaten om na te gaan of een ziekte beantwoordt aan de voorwaarden van art. 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet, dan kan ook niet met zekerheid besloten worden dat de ziekte niet beantwoordt aan art. 9ter, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

4.3.

De verzoekster heeft evident alle redenen om een verblijfsmachtiging wegens medische redenen in te dienen.

De verzoekster lijdt aan een aandoening die leidt tot de dood bij de niet-behandeling ervan.

Inderdaad, de arts stelt heel duidelijk dat de ernstige psychische ziekte bij de niet-behandeling tot zelfdoding leidt.

De behandeling is dus strikt noodzakelijk.

4.4.

Trouwens, de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst met betrekking tot de ernst van de ziekte steeds naar het E.V.R.M. en de rechtspraak van het Europees Hof.

Er moet evenwel een belangrijke bedenking gemaakt worden.

De rechtspraak waar de Dienst Vreemdelingenzaken naar verwijst vereist effectief naar 'een kritieke situatie' maar de motiveringen van de geciteerde rechtspraak handelen steeds over uitwijzingen en niet over verblijfsmachtigingen in het kader van medische redenen.

Waar de rechtspraak de situatie behandelt of een uitwijzing verhinderd kan worden ingevolge medische redenen, gaat verzoeksters beslissing over een aanvraag tot verblijf op basis van medische redenen waarin de ernst "een reële bedreiging voor het leven of de integriteit" moet inhouden indien deze niet behandeld wordt.

Dit is in casu het geval en kon niet ernstig betwist worden.

Verzoeksters arts stelde immers dat er een reëel risico is bij de verzoekster om bij niet-behandeling zichzelf te doden.

Verzoeksters aanvraag voldeed dus wel aan art. 9ter Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een gebrekkig advies dat bol staat van loutere waarschijnlijkheden, blote en ronduit foutieve beweringen. De motivering van de beslissing kan derhalve moeilijk doorgaan voor een draagkrachtige motivering."

3.2. De verwerende partij dient geen nota in.

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling onontvankelijk werd verklaard, omdat de elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 april 2012 reeds werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 februari 2012.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, **of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.**

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door de verzoekende partij ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 april 2012 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 februari 2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 28 februari 2012 besliste de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 februari 2012 onontvankelijk te verklaren om de volgende reden:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 28.02.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De Raad stelt vast dat een nauwkeurige vergelijking van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 februari 2012 met de door de verzoekende partij op 20 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, geen noemenswaardige verschillen oplevert. Net zoals in de aanvraag van 10 februari 2012 beroept de verzoekende partij zich in de aanvraag van 20 april 2012 op dezelfde medische aandoening en geeft zij dezelfde uiteenzetting hieromtrent, namelijk dat uit de medische attesten van dokter R. van 31 januari 2012 en 6 april 2012 het volgende zou blijken:

- een duidelijke medische voorgeschiedenis, nl. posttraumatisch stresssyndroom,
- een duidelijke ernstige diagnose,
- er zouden duidelijke risico's bestaan mocht de behandeling worden stopgezet, zelfs zelfdoding,
- de specifieke behandeling van de aandoening zou niet beschikbaar zijn in het land van herkomst,
- de behandeling zou vijf jaar duren,
- de behandeling zou bestaan uit medicatie,
- verzoekende partij zou omwille van medische redenen niet terug mogen reizen naar het land van herkomst,
- mantelzorg zou noodzakelijk zijn,
- opvolging door huisarts, psycholoog en psychiater zou vereist zijn.

Bij haar aanvraag van 20 april 2012 voegt de verzoekende partij eveneens, naast een recenter medisch getuigschrift van dokter R. van 6 april 2012 met nagenoeg dezelfde inhoud, hetzelfde medisch getuigschrift van dokter R. van 13 januari 2012 toe dat zij aan haar aanvraag van 10 februari 2012 toevoegde.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat *“[d]e elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 20.04.2012 [...] reeds [werden] aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 10.02.2012. Op 28.02.2012 besloot de arts-attaché dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Gezien er geen nieuwe elementen zijn in de huidige aanvraag en gezien de vorige aanvraag onontvankelijk werd verklaard, dient de huidige aanvraag onontvankelijk verklaard te worden”* en de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 april 2012 onontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 februari 2012 die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 februari 2012, nu zij onder meer kritiek uit op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2012 naar aanleiding van deze eerdere aanvraag en op de motivering van de beslissing van 28 februari 2012, wijst de Raad erop dat deze grieven niet zijn gericht tegen de thans bestreden beslissing en derhalve geen uitstaan hebben met huidige procedure. Er wordt opgemerkt dat dit deel van het betoog van de verzoekende partij, namelijk vanaf het punt 4.3.2. tot en met het punt d) op pagina 7 en 8 van haar verzoekschrift, kritiek betreft op de beslissing van 28 februari 2012, waarbij de aanvraag van 10 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij ging reeds in beroep bij de Raad tegen de beslissing van 28 februari 2012, hetgeen resulteerde in het arrest nr. 83 833 van 28 juni 2012, waarbij het beroep tot nietigverklaring werd verworpen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift het volgende voor:

*"Trouwens, de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst met betrekking tot de ernst van de ziekte steeds naar het E.V.R.M. en de rechtspraak van het Europees Hof.
Er moet evenwel een belangrijke bedenking gemaakt worden.
De rechtspraak waar de Dienst Vreemdelingenzaken naar verwijst vereist effectief naar 'een kritieke situatie' maar de motiveringen van de geciteerde rechtspraak handelen steeds over uitwijzingen en niet over verblijfsmachtigingen in het kader van medische redenen.
Waar de rechtspraak de situatie behandelt of een uitwijzing verhinderd kan worden ingevolge medische redenen, gaat verzoeksters beslissing over een aanvraag tot verblijf op basis van medische redenen waarin de ernst "een reële bedreiging voor het leven of de integriteit" moet inhouden indien deze niet behandeld wordt.
Dit is in casu het geval en kon niet ernstig betwist worden.
Verzoeksters arts stelde immers dat er een reël risico is bij de verzoekster om bij niet-behandeling zichzelf te doden.
Verzoeksters aanvraag voldeed dus wel aan art. 9ter Vreemdelingenwet."*

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet verwijst naar rechtspraak van het "Europees Hof", zodat de kritiek van de verzoekende partij op de verwijzingen van de Dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen als niet ernstig overkomt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN